Consiliul
Uniunii Europene

Bruxelles, 29 octombrie 2019
(OR. en)

13596/19

CYBER 292
TELECOM 335
DATAPROTECT 258
JAI 1125
MI 748
CSC 250

NOTĂ DE ÎNSOȚIRE

Sursă:	Secretar general al Comisiei Europene, sub semnătura dlui Jordi AYET PUIGARNAU, director
Data primirii:	28 octombrie 2019
Destinatar:	Dl Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, Secretarul General al Consiliului Uniunii Europene
Nr. doc. Csie:	COM(2019) 546 final
Subiect:	RAPORT AL COMISIEI CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIU de evaluare a coerenței abordărilor adoptate de statele membre în procesul de identificare a operatorilor de servicii esențiale, în conformitate cu articolul 23 alineatul (1) din Directiva (UE) 2016/1148 privind securitatea rețelelor și a sistemelor informatice

În anexă, se pune la dispoziția delegațiilor documentul COM(2019) 546 final.

Anexă: COM(2019) 546 final

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 28.10.2019
COM(2019) 546 final

RAPORT AL COMISIEI CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIU

de evaluare a coerenței abordărilor adoptate de statele membre în procesul de identificare a operatorilor de servicii esențiale, în conformitate cu articolul 23 alineatul (1) din Directiva (UE) 2016/1148 privind securitatea rețelelor și a sistemelor informatice

1. Introducere

Directiva (UE) 2016/1148 privind măsuri pentru un nivel comun ridicat de securitate a rețelelor și a sistemelor informatice în Uniune[1] („Directiva NIS") este primul instrument al pieței interne menit să îmbunătățească reziliența UE la riscurile cibernetice. În temeiul articolului 114 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, directiva urmărește să asigure continuitatea serviciilor care permit economiei și societății Uniunii să funcționeze adecvat. În acest sens, directiva introduce măsuri concrete de consolidare a capacităților de securitate cibernetică în întreaga UE și de atenuare a amenințărilor tot mai mari la adresa rețelelor și sistemelor informatice utilizate pentru asigurarea unor servicii esențiale în sectoare-cheie.

În urma intrării în vigoare a Directivei NIS în august 2016, statele membre au trebuit să adopte, până la 9 mai 2018[2], măsurile naționale necesare pentru a respecta dispozițiile directivei. Directiva promovează o cultură de gestionare a riscurilor în rândul societăților sau al altor entități care furnizează servicii esențiale care sunt definite, în temeiul articolului 5, ca „operatori de servicii esențiale" (OSE). Operatorii care intră în sfera de aplicare a directivei trebuie să ia măsuri tehnice și organizatorice adecvate și proporționale pentru a gestiona riscurile la care este expusă securitatea rețelelor și a sistemelor informatice și pentru a informa autoritățile competente cu privire la incidentele grave.

Colegiuitorii au delegat punerea în aplicare a Directivei NIS statelor membre, care trebuie să definească serviciile esențiale și să identifice operatorii de servicii esențiale de pe teritoriile lor. Prin urmare, articolul 5 alineatul (7) din directivă impune statelor membre să raporteze Comisiei rezultatele acestei identificări. Pentru a permite o raportare coordonată, atât Comisia[3], cât și grupul de cooperare instituit prin directivă[4] au furnizat orientări statelor membre cu privire la procesul de identificare.

---

[1] JO L 194, 19.7.2016, p. 1.
[2] Până în septembrie 2019, toate cele 28 de state membre notificaseră transpunerea integrală.
[3] *Comunicare a Comisiei către Parlamentul European și Consiliu intitulată „Valorificarea la maximum a NIS – către punerea în aplicare eficace a Directivei (UE) 2016/1148 privind măsuri pentru un nivel comun ridicat de securitate a rețelelor și a sistemelor informatice în Uniune"*, COM(2017) 476.
[4] Grupul de cooperare pentru NIS, care este compus din statele membre, Comisie și ENISA (Agenția Uniunii Europene pentru Securitate Cibernetică), a creat un flux de lucru separat, cu scopul de a face schimb de informații și de bune practici privind identificarea OSE în statele membre.

În conformitate cu articolul 23 alineatul (1), prezentul raport evaluează coerența abordărilor adoptate de statele membre pentru identificarea operatorilor de servicii esențiale. Întrucât coerența identificării OSE și riscul fragmentării pieței interne în acest domeniu sunt strâns legate, prezentul raport va servi, de asemenea, ca bază pentru evaluarea mai amplă a Directivei NIS, astfel cum se stipulează la articolul 23 alineatul (2), care prevede obligația Comisiei de a revizui periodic funcționarea globală a directivei și de a evalua lista sectoarelor și a subsectoarelor care fac obiectul identificării OSE și tipurile de servicii digitale cuprinse în directivă. Primul raport de acest tip trebuie transmis până la 9 mai 2021.

1.1 Scopul raportului

Datorită rolului important pe care îl au pentru economie și societate per ansamblu, operatorii de servicii esențiale trebuie să demonstreze că au un nivel deosebit de înalt de reziliență împotriva incidentelor cibernetice. În acest sens, este important să existe o abordare coerentă în ceea ce privește identificarea OSE de către statele membre, din mai multe motive:

1. **Pentru a reduce riscurile legate de dependența transfrontalieră:**

   Neidentificarea consecventă a operatorilor importanți care furnizează servicii transfrontaliere poate conduce la un nivel neuniform al rezilienței cibernetice între diferite state membre, sporind riscul ca un incident transfrontalier să afecteze infrastructurile critice sau să determine pierderea vieții unor cetățeni.[5]. De exemplu, operatorii de transport al energiei sau registrele de domenii de prim nivel, care fac parte din lista tipurilor de entități menționate în anexa II, sunt entități care valorifică la maximum piața internă, furnizând servicii transfrontaliere pentru consumatori și întreprinderi. Prin urmare, o identificare consecventă a unor astfel de furnizori în Uniune ar putea preveni propagarea amenințărilor cibernetice pe întreaga piață internă[6].

2. **Pentru a garanta condiții de concurență echitabile pentru operatorii de pe piața internă:**

[5] De exemplu, în mai 2017, WannaCry, un cripto-vierme ransomware, s-a răspândit în peste 150 de țări și a infectat aproximativ 200 000 de computere într-o singură zi.

[6] Conform grupului de cooperare pentru NIS, deschiderea pieței interne pentru servicii poate conduce la „riscuri și dependențe transfrontaliere care afectează în mod fundamental disponibilitatea, integritatea și confidențialitatea unor astfel de servicii".

Directiva NIS prevede ca statele membre să stabilească pentru OSE cerințe de securitate și proceduri de notificare cu privire la incidente. Având în vedere că directiva aplică o abordare de minimă armonizare cu privire la OSE, statele membre sunt libere să le impună operatorilor cerințe care sunt mai ridicate decât cele prevăzute în directivă. Deși îmbunătățesc reziliența statelor membre, aceste măsuri pot genera costuri de reglementare suplimentare pentru operatorii în cauză. Prin urmare, este important ca operatorii care furnizează servicii similare cu o relevanță similară să facă obiectul unui tratament de reglementare similar.

3. **Pentru a reduce riscul unor interpretări divergente ale directivei:**

   Directiva a fost concepută astfel încât să le ofere statelor membre libertate de acțiune în ceea ce privește selectarea entităților relevante, pentru a ține seama de particularitățile naționale. În același timp, această abordare crește riscul unei puneri în aplicare divergente a dispozițiilor directivei și ar putea conduce, eventual, la neconcordanțe în ceea ce privește măsurile adoptate de statele membre. Acest lucru este deosebit de important pentru societățile care își desfășoară activitatea în mai multe țări și care trebuie, prin urmare, să respecte cerințele de reglementare din mai multe state membre.

4. **Pentru a oferi o imagine de ansamblu cuprinzătoare a nivelului de reziliență cibernetică în întreaga UE:**

   OSE fac obiectul unor activități de supraveghere menite să verifice punerea efectivă în aplicare a politicilor de securitate și notificarea cu privire la incidentele semnificative. Supravegherea încurajează dezvoltarea unei cooperări mai solide între sectorul public și cel privat, conducând la dezvoltarea unor cunoștințe comune cu privire la nivelul de pregătire în materie de securitate cibernetică dintr-un stat membru. Datorită grupului de cooperare, partajarea experienței naționale, inclusiv a informațiilor cu privire la incidentele notificate[7], poate fi agregată la nivelul UE și contribuie la o evaluare mai exactă a principalelor amenințări și nevoi. Cu toate acestea, pentru a fi eficace, acest exercițiu de schimb de informații ar trebui să se bazeze pe înțelegerea comună a entităților care ar trebui identificate ca OSE.

---

[7] Conform articolului 10 alineatul (3) din Directiva NIS, statele membre trebuie să transmită în fiecare an grupului un raport de sinteză referitor la notificările primite cu privire la incidente.

1.2 Procedura de identificare în conformitate cu Directiva NIS

Directiva NIS prevede în anexa II o listă cu șapte sectoare și subsectoarele lor respective și cu tipurile de entități care sunt relevante pentru procesul de identificare (**Error! Reference source not found.**). Articolul 5 alineatul (3) prevede ca statele membre să stabilească o listă cu serviciile esențiale, pe baza acestor sectoare, subsectoare și tipuri de entități. Abordarea de minimă armonizare a directivei le permite statelor membre să depășească sfera de aplicare a anexei II și să efectueze o identificare în alte sectoare și subsectoare.

Sector	Subsector
1. Energie	(a) Energie electrică
	(b) Petrol
	(c) Gaze
2. Transporturi	(a) Transport aerian
	(b) Transport feroviar
	(c) Transport pe apă
	(d) Transport rutier
3. Bancar	
4. Infrastructuri ale pieței financiare	
5. Sectorul sănătății	
6. Furnizarea și distribuirea de apă potabilă	
7. Infrastructuri digitale	

Tabelul 1: Sectoare și subsectoare enumerate în anexa II la Directiva NIS

Articolul 5 alineatul (2) stabilește trei **criterii** care trebuie utilizate de statele membre pentru identificarea operatorilor de servicii esențiale:

1. Entitatea în cauză trebuie să furnizeze un **serviciu care este esențial** pentru susținerea activităților societale și/sau economice critice. În acest scop, autoritățile competente naționale trebuie să își consulte listele de servicii esențiale, stabilite anterior.
2. Serviciul furnizat trebuie să **depindă de rețele și de sistemele informatice.**
3. Un incident ar trebui să aibă **efecte perturbatoare** semnificative asupra furnizării serviciului relevant. Articolul 6 specifică faptul că importanța unui incident trebuie

evaluată pe baza **factorilor transsectoriali** și, după caz, a **factorilor specifici fiecărui sector**[8].

Mai mult, articolul 5 alineatul (4) din directivă prevede ca statele membre să se consulte reciproc dacă constată că un potențial OSE furnizează servicii în mai multe state membre. Procedura obligatorie urmărește să ajute statele membre să evalueze impactul potențial al unui incident cibernetic care afectează entități ce desfășoară activități transfrontaliere și să acționeze ca o garanție pentru societățile afectate de procedură în diferite state membre.

1.3 Metodologia raportului

Rezultatele raportului se bazează pe o evaluare efectuată în perioada noiembrie 2018-septembrie 2019. Numeroase state membre nu au pus la timp la dispoziția Comisiei informațiile necesare pentru elaborarea prezentului raport. Prin urmare, adoptarea raportului a trebuit să fie amânată după 9 mai 2019, data adoptării prevăzută la articolul 23 alineatul (1) din Directiva NIS. Datele au fost colectate prin mai multe canale: informații trimise de statele membre pe baza unui model standardizat elaborat de ENISA, a unor interviuri standardizate cu autoritățile naționale selectate și a întâlnirilor cu grupul de cooperare, inclusiv un atelier de lucru dedicat acestui subiect, care a avut loc la 19 martie 2019.

Pe baza informațiilor colectate, raportul evaluează cât de coerente sunt abordările privind identificarea, adoptate de statele membre,

1. comparând diferitele metodologii de identificare alese de autoritățile naționale,
2. examinând listele de servicii esențiale și pragurile alese de statele membre,
3. analizând numărul de OSE din fiecare stat membru.

Raportul evaluează, de asemenea, modul în care au fost puse în aplicare dispozițiile directivei privind procedura de consultare transfrontalieră [articolul 5 alineatul (4)] și principiul *lex specialis* [articolul 1 alineatul (7)]. Raportul oferă o analiză factuală a procesului de

[8] Exemple de factori transsectoriali sunt numărul de utilizatori care se bazează pe un serviciu sau cota de piață a unei entități. Exemple de factori specifici fiecărui sector sunt numărul de sisteme autonome conectate la un „Internet Exchange Point" (IXP) sau numărul de tranzacții pe an al unei instituții financiare.

identificare efectuat de statele membre, însoțit de concluzii preliminare și întrebări deschise pentru o analiză suplimentară.

1.4 Disponibilitatea datelor

Dispozițiile Directivei NIS prevăd ca statele membre să furnizeze Comisiei numai un set limitat de date. De exemplu, autoritățile naționale nu trebuie să transmită numele operatorilor identificați, ceea ce îngreunează compararea rezultatelor procesului de identificare de către serviciile Comisiei, în ceea ce privește integritatea listei și impactul asupra societăților de aceeași mărime și care aparțin aceluiași sector.

În conformitate cu articolul 5 alineatul (7), toate statele membre ar fi trebuit să furnizeze informațiile necesare pentru acest raport cel târziu până la 9 noiembrie 2018. Cu toate acestea, numai 15 țări au transmis date semnificative până la data respectivă (a se vedea tabelul anexat din secțiunea 4.1). În urma unor atenționări repetate din partea Comisiei, omisiunile de la nivelul datelor au rămas semnificative. Prin urmare, la 26 iulie 2019, Comisia a trimis scrisori de punere în întârziere către șase state membre[9], invitându-le să transmită datele lipsă în termen de două luni.

La data publicării prezentului raport, 23 de state membre au trimis toate datele necesare în conformitate cu articolul 5 alineatul (7): Bulgaria, Croația, Cipru, Republica Cehă, Germania, Danemarca, Estonia, Grecia, Spania, Finlanda, Franța, Irlanda, Italia, Lituania, Luxemburg, Letonia, Malta, Țările de Jos, Polonia, Portugalia, Suedia, Slovacia și Regatul Unit. Celelalte cinci state membre (Austria, Belgia, Ungaria, România și Slovenia) au furnizat doar parțial datele cu privire la identificarea OSE naționali deoarece nu au putut finaliza procesul de identificare în timp util pentru publicarea prezentului raport

[9] Austria, Belgia, Grecia, Ungaria, România și Slovenia.

2. Identificarea OSE în statele membre

Directiva NIS stabilește cadrul pentru identificarea operatorilor de servicii esențiale, care le oferă statelor membre puterea discreționară de a ține seama de particularitățile naționale. Prin urmare, statele membre au elaborat o mare varietate de practici de identificare.

2.1 Metodologii utilizate de statele membre

Statele membre au conceput diferite metodologii de identificare a operatorilor, utilizând pe deplin flexibilitatea oferită de Directiva NIS. Unul dintre elementele care influențează metodologiile naționale a fost preexistența unui cadru, precum Directiva 2008/114/CE a Consiliului privind infrastructurile critice[10] sau alte dispoziții naționale privind „operatorii vitali". În astfel de cazuri, statele membre și-au utilizat experiența anterioară ca punct de referință și au inclus, în metodologiile existente, particularități legate de Directiva NIS.

Diferențele dintre metodologiile naționale se încadrează în următoarele categorii principale: servicii esențiale, utilizarea pragurilor, gradul de centralizare, autoritățile responsabile de identificare și evaluarea dependenței de rețele și de sistemele informatice. Datorită importanței lor pentru evaluarea coerenței privind identificarea OSE, pentru analizarea serviciilor esențiale și a pragurilor au fost dedicate secțiuni separate. Celelalte criterii sunt abordate în această secțiune.

Gradul de centralizare

Majoritatea statelor membre au ales să delege o parte din procesul de luare a deciziilor legate de diverse elemente ale procesului de identificare autorităților sectoriale (ministere, agenții etc.). Gradul de descentralizare variază de la un caz la altul, majoritatea statelor membre numind o singură autoritate responsabilă de furnizarea de orientări pentru autoritățile sectoriale și de consolidarea informațiilor. Cu toate acestea, unele țări au ales ca procesul de identificare să rămână în atribuțiile unei singure autorități. Există, de asemenea, cazuri cu un grad extrem de ridicat de descentralizare, în care autoritățile sectoriale sunt responsabile de elaborarea propriilor lor metodologii.

[10] Directiva 2008/114/CE a Consiliului din 8 decembrie 2008 privind identificarea și desemnarea infrastructurilor critice europene și evaluarea necesității de îmbunătățire a protecției acestora. Obiectivul directivei este de a consolida protecția infrastructurilor critice din sectorul energiei și al transporturilor.

Numeroase state membre au cântărit cu atenție diferitele aspecte ale cadrului instituțional al identificării OSE. Evitarea conflictului de interese a fost menționat de autorități ca unul dintre meritele identificării centralizate: operatorii par să fie mai reticenți să dezvăluie informații relevante autorităților de reglementare sectoriale deoarece se tem că aceste informații ar putea fi utilizate și în alte scopuri de reglementare.

Pe de altă parte, abordările descentralizate par să încurajeze dialogul între autoritățile NIS competente (atât cele responsabile de securitatea cibernetică, cât și cele sectoriale), ajutându-le să identifice mai bine implicațiile dependențelor transsectoriale. Mai mult, autoritățile sectoriale înțeleg, în general, mai bine sectoarele decât autoritățile principale.

Procedura de identificare (descendentă/ascendentă)

O altă distincție importantă se poate face între statele membre în care autoritățile publice efectuează procesul de identificare (identificare descendentă) și statele membre în care operatorii de pe piață sunt chemați să verifice ei înșiși dacă îndeplinesc cerințele ca operatori de servicii esențiale (așa-numita identificare ascendentă sau autoidentificare). Pentru ca cea de a doua abordare să funcționeze eficient, statele membre ar trebui să stabilească amenzi destul de mari pentru a convinge operatorii să se facă cunoscuți, în conformitate cu articolul 21 din Directiva NIS. În majoritatea cazurilor, procesul de identificare este descendent. Cu toate acestea, în practică, autoritățile se bazează adesea parțial pe anumite elemente de autoevaluare, precum chestionare care trebuie completate de potențialii OSE.

Dacă normele și pragurile care reglementează identificarea OSE sunt explicite și transparente, atât identificarea descendentă, cât și cea ascendentă ar trebui să obțină aceleași rezultate. Prin urmare, alegerea unei abordări în locul alteia nu ar trebui, în principiu, să aibă vreun impact asupra coerenței.

Evaluarea dependenței de rețea

Astfel cum se explică în secțiunea 1.2, articolul 5 alineatul (2) litera (b) impune ca statele membre să evalueze dependența operatorului de rețea și de sistemele informatice ca parte a procedurii de identificare a OSE. Numeroase state membre, atunci când aplică aceste criterii, consideră că dependența de rețea și de sistemele informatice este de la sine înțeleasă în economia digitală de astăzi. Cu toate acestea, unele autorități au ales practici mai elaborate, de exemplu prin efectuarea unor evaluări detaliate sau prin solicitarea operatorilor să își autoevalueze gradul de dependență.

2.2 Identificarea serviciilor

Considerentul 23 din Directiva NIS menționează listele de servicii esențiale drept contribuții care trebuie utilizate „în evaluarea practicii de reglementare a fiecărui stat membru, în vederea asigurării nivelului general de coerență”. Deoarece listele de servicii esențiale elaborate de statele membre constituie baza pentru identificarea operatorilor, diferențele dintre serviciile identificate ar putea conduce la o identificare inconsecventă a operatorilor din statele membre, în special dacă serviciile specifice furnizate în toate țările sunt identificate numai de unele state membre.

Numărul de servicii identificate de statele membre, menționate în anexa II la Directiva NIS, care au fost raportate Comisiei, diferă mult de la un stat membru la altul (numerele pentru toate statele membre pot fi găsite în anexa la secțiunea 4.2). Cu o medie de 35 de servicii pentru un stat membru, numărul de servicii identificate variază între 12 și 87, astfel cum se prezintă în **Error! Reference source not found.**. Deși statele membre mai mari au tendința să identifice puțin mai multe servicii decât statele membre mai mici, nu pare să existe o corelație puternică între dimensiunea unui stat membru și numărul de servicii identificate. Acest lucru este de așteptat, deoarece, în practică, consumatorii și societățile au de obicei acces la aceleași tipuri de servicii în toate statele membre, indiferent de dimensiunea unei țări.

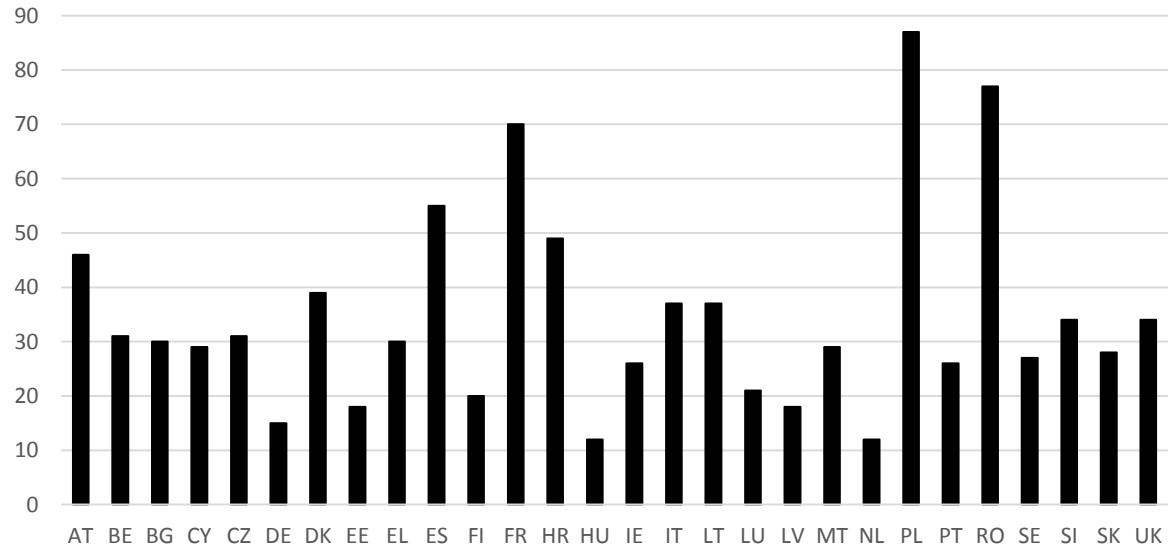

Figura 1: Numărul global de servicii esențiale identificate de statele membre

Numărul de servicii identificate nu diferă numai în analiza globală a statelor membre, ci și în analiza mai aprofundată a sectoarelor și subsectoarelor. De exemplu, în sectorul bancar, numărul de servicii identificate variază între 1 și 21. Astfel cum se prezintă în **Error! Reference source not found.**, gama de servicii identificate diferă semnificativ între țări, în majoritatea sectoarelor și subsectoarelor.

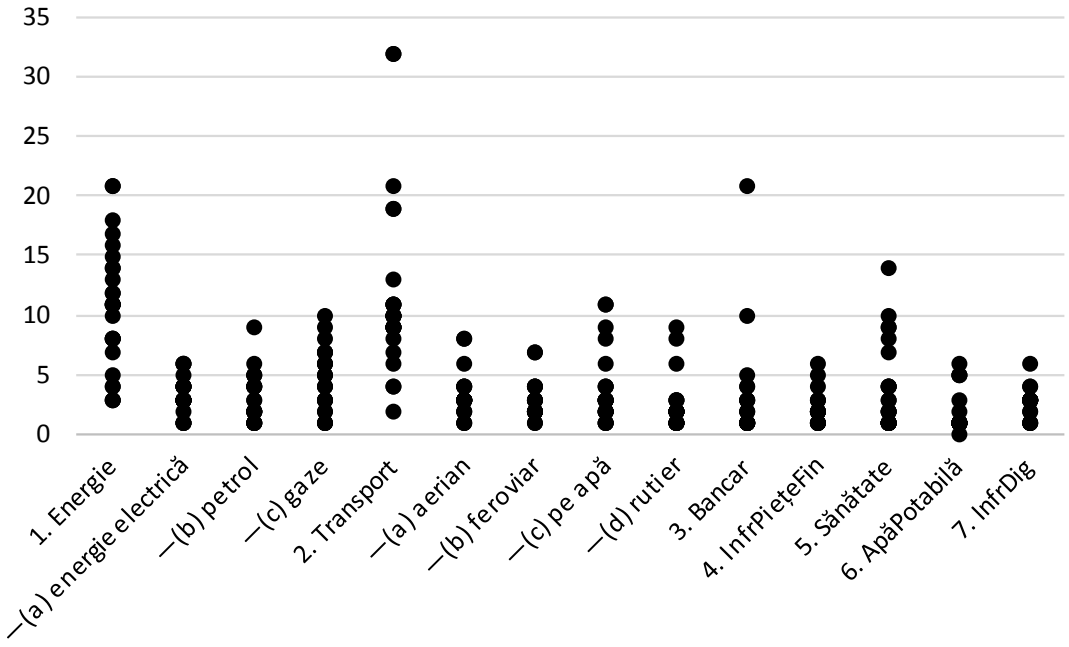

Figura 2: Numărul de servicii identificate de statele membre în fiecare sector și subsector. Fiecare punct de date reprezintă numărul de servicii identificate de un stat membru în (sub)sectorul respectiv[11].

Într-o anumită măsură, cifrele afișate în **Error! Reference source not found.** reflectă diferențele dintre abordările metodologice adoptate de țări. De exemplu, unele state membre au ales o abordare mai detaliată în ceea ce privește identificarea serviciilor decât alte state membre, determinând cifre mai mari în aceste state membre. Cu toate acestea, datele pe care le-a primit Comisia de la statele membre indică în mod clar că diferențele dintre cifre sunt, de asemenea, rezultatul incoerențelor dintre abordările alese de statele membre, astfel cum demonstrează exemplele din subsectorul energiei electrice și al transportului feroviar:

[11] Punctele de date identice sunt suprapuse în grafic. De aceea, nu toate cele 28 de puncte de date sunt vizibile în grafic. De exemplu, 17 state membre au identificat exact trei servicii esențiale în cadrul infrastructurilor digitale.

Estonia (abordarea cel mai puțin detaliată)	Portugalia	Danemarca	Bulgaria (abordarea cea mai detaliată)
Alimentare cu energie electrică	Operatori de distribuție	Distribuție de energie electrică	Distribuție de energie electrică
			Asigurarea funcționării și a întreținerii unui sistem de distribuție pentru energia electrică
	Operator de sisteme de transport	Transport de energie electrică	Transport de energie electrică
			Funcționarea, întreținerea și dezvoltarea unui sistem de transport al energiei electrice
	(lacună în materie de coerență)	Producție de energie electrică	Producție de energie electrică
	(lacună în materie de coerență)	*(lacună în materie de coerență)*	Piața energiei electrice

Tabelul 2: Exemple ilustrative de abordări alese de statele membre în ceea ce privește identificarea serviciilor esențiale în subsectorul energiei electrice

Error! Reference source not found. compară câteva moduri în care statele membre au identificat servicii esențiale în subsectorul energiei electrice. Unele țări (cum ar fi Estonia) au ales o rubrică cu un caracter foarte general, care permite, practic, identificarea oricărui operator pe care îl consideră esențial în cadrul subsectorului energiei electrice. Alte țări (precum Portugalia, Danemarca și Bulgaria) au ales o abordare mult mai detaliată. De exemplu, Bulgaria a elaborat o listă de servicii extrem de detaliată, care include chiar și un serviciu care nu este menționat în anexa II (piețele energiei electrice). Cu toate acestea, Portugalia și Danemarca au adoptat o abordare detaliată, alegând să nu includă anumite servicii pe care alte țări le-au inclus. Aceasta ar putea conduce la condiții de concurență inechitabile între OSE pe piața internă.

Lacunele în materie de coerență, precum cele identificate în **Error! Reference source not found.**, sunt rezultatul diferențelor de punere în aplicare la nivel național a Directivei NIS, iar în cazul sectoarelor care nu intră sub incidența anexei II (precum piețele energiei electrice), acestea sunt consecința abordării de minimă armonizare. Prin urmare, lacunele în materie de

coerență nu înseamnă neapărat că statele membre care nu au identificat un anumit serviciu nu au aplicat corect dispozițiile directivei.

Error! Reference source not found. prezintă abordările alese de patru țări în ceea ce privește subsectorul transportului feroviar. În timp ce Franța a elaborat o listă foarte detaliată și cuprinzătoare de servicii esențiale pentru funcționarea transportului feroviar, celelalte trei țări au selectat doar un mic subset din aceste servicii. În cazul Poloniei, nu este foarte clar care servicii intră în categoria „transportului feroviar de mărfuri" și care intră în categoria „transportului feroviar de călători". Denumirile lor sunt atât de generale încât ar putea include și unele dintre serviciile identificate de Franța în categoria „controlul și gestionarea traficului feroviar". Merită subliniat faptul că Comisia nu dispune de mijloace pentru a analiza suplimentar astfel de cazuri: Directiva NIS nu prevede ca autoritățile naționale să divulge informații mai detaliate.

Finlanda	Franța	Irlanda	Polonia
Gestionarea infrastructurii statului	Lucrări de întreținere a infrastructurii	Administratori de infrastructură	*(lacună în materie de coerență)*
(lacună în materie de coerență)	Întreținerea materialului rulant	*(lacună în materie de coerență)*	*(lacună în materie de coerență)*
Servicii de gestionare a traficului	Controlul și gestionarea traficului feroviar	*(lacună în materie de coerență)*	Elaborarea mersului trenurilor
(lacună în materie de coerență)	Marfă și materiale periculoase	Întreprinderi feroviare	Transport feroviar de mărfuri
(lacună în materie de coerență)	Transport de călători		Transport feroviar de călători
(lacună în materie de coerență)	Metrou, tramvai și alte servicii feroviare ușoare (inclusiv serviciile subterane)		*(lacună în materie de coerență)*
(lacună în materie de coerență)	Servicii feroviare	*(lacună în materie de coerență)*	*(lacună în materie de coerență)*

Tabelul 3: Exemple ilustrative de abordări alese de statele membre în ceea ce privește identificarea serviciilor esențiale în subsectorul transportului feroviar

Statele membre incluse în **Error! Reference source not found.** și în **Error! Reference source not found.** au fost alese numai în scop ilustrativ și datorită faptului că abordările lor metodologice permit o comparație ușoară. Majoritatea altor state membre au ales servicii

similare și, prin urmare, prezintă „lacune în materie de coerență” similare. De fapt, „lacunele în materie de coerență” precum cele din subsectorul energiei electrice și al transportului feroviar există în toate statele membre și în sectoarele incluse în anexa II la directivă. Această incoerență este, în cea mai mare parte, urmarea faptului că au fost identificate servicii numai în unele state membre, nu în toate. Listele complete de servicii din subsectorul energiei electrice și al transportului feroviar care includ toate statele membre pot fi găsite în anexa la prezentul raport.

2.3 Prag

Deși majoritatea statelor membre aplică praguri pentru a identifica OSE, rolul pe care îl joacă aceste praguri diferă de la o țară la alta. În ceea ce privește pragurile transsectoriale, pragurile pot fi definite pe baza

- unui singur factor cantitativ (de exemplu, numărul de utilizatori care se bazează pe un serviciu) pentru a stabili dacă o entitate trebuie considerată ca OSE în cadrul unui anumit serviciu,
- a unui set mai mare de factori cantitativi (de exemplu, numărul de utilizatori care se bazează pe un serviciu plus cota de piață),
- a unei combinații de factori cantitativi și calitativi.

Mai mult, directiva le permite statelor membre să aplice praguri specifice unui sector, pe lângă pragurile transsectoriale. Acest fapt le oferă autorităților naționale mai multă libertate în procesul de identificare, pentru a ține seama de particularitățile naționale și sectoriale. În același timp, generează un amestec foarte complex de praguri, fapt ce poate avea un impact negativ asupra coerenței globale a identificării OSE.

Un exemplu al acestei diversități a abordărilor este prezentat în **Error! Reference source not found.**. Acesta ilustrează faptul că pragurile alese de statele membre în sectorul infrastructurii digitale nu variază doar cantitativ (de exemplu, în Germania, furnizorii de DNS sunt identificați ca OSE dacă gestionează cel puțin 250 000 de domenii, în timp ce Polonia a stabilit un prag de doar 100 000 de domenii), ci și calitativ (de exemplu, „numărul de sisteme autonome conectate” în raport cu „cota de piață”).

Doar alegerea coerentă a unor praguri cantitative nu garantează coerența deplină între abordările naționale. Având în vedere că pragurile sunt în unele state membre doar unul dintre criteriile utilizate pentru identificarea OSE, rezultatele procesului de identificare ar

putea fi în continuare foarte diferite, chiar și în prezența unor praguri similare. De exemplu, unele state membre utilizează sisteme de punctare complexe, mai mulți factori fiind integrați într-o singură formulă[12]. Astfel de factori ar putea include, de exemplu, dependența unei entități de rețea și de sistemele informatice sau unii dintre factorii menționați la articolul (6) alineatul (1) din Directiva NIS. În plus, unele state membre nu utilizează praguri deloc sau utilizează praguri doar în faza preliminară a evaluării. Aceste considerente sunt valabile nu numai pentru sectorul infrastructurii digitale, ci și pentru toate sectoarele incluse în anexa II.

Stabilirea pragului corect poate fi o provocare, în special atunci când este vorba despre sectoare care sunt caracterizate de existența multor operatori mici. Un exemplu al unei astfel de diversități îl reprezintă numeroasele unități de îngrijire medicală la scară mică (de exemplu, clinici sau servicii medicale de urgență), care oferă un serviciu esențial pentru un număr relativ scăzut de utilizatori, dar a căror indisponibilitate, cauzată de un incident cibernetic, ar putea duce la pierderea vieții pacienților. O altă problemă apare atunci când funcționarea lanțurilor de aprovizionare depinde de serviciile furnizate de operatorii care reprezintă legături mici, și totuși esențiale în lanțul respectiv (de exemplu, în sectoare precum sectorul logistic[13]). Un stat membru analizează utilizarea unor criterii legate de importanța sau de caracterul critic al serviciului furnizat, ca o potențială soluție la această problemă.

[12] De exemplu, un stat membru a elaborat șapte factori (patru așa-numiți „factori care depind de operator” și trei „factori care depind de impact”), care sunt integrați într-o singură formulă. Dacă valoarea finală a calculului depășește un anumit prag, operatorul în cauză este recunoscut ca fiind un OSE.
[13] Sectorul logistic nu este inclus în anexa II la Directiva NIS.

Țara	Internet Exchange Points (IXP)	Furnizori de DNS	Registre de domenii de prim nivel (TLD)
Utilizarea unor praguri specifice predominant pentru un sector			
AT	sisteme autonome conectate > 100	Rezolveri DNS: 88 000 de utilizatori; DNS autorizate: 50 000 de domenii	50 000 de domenii
DE	sisteme autonome conectate > 300	Rezolveri DNS: 100 000 de utilizatori; DNS autorizate: 250 000 de domenii	*(serviciu neidentificat)*
DK	volum zilnic disponibil de date > 200 gbit/s	Rezolveri DNS: 100 000 de utilizatori; DNS autorizate: 100 000 de domenii	500 000 de domenii
EE	*(serviciu neidentificat)*	*(serviciu neidentificat)*	Registrul TLD din această țară
FI	*(serviciu neidentificat)*	*(serviciu neidentificat)*	Registrele TLD din această țară/regiuni
FR	*(niciun prag oficial)*	*(niciun prag oficial)*	*(niciun prag oficial)*
HR	membri conectați > 15	Serviciul DNS pentru domeniile de prim nivel din această țară	Registrul TLD din această țară
IE	*(prag necunoscut)*	Rezolveri DNS: 100 m interogări/24h; DNS autorizate: 50 000 de domenii	Registrul TLD din această țară
MT	25 % din cota de piață	Rezolveri DNS: 78 000 de cereri/zi; DNS autorizate: 7 800 de domenii	750 000 de cereri/zi
PL	sisteme autonome conectate ≥ 100	DNS autorizate: 100 000 de domenii	Înregistrări TLD pentru cel puțin 100 000 de abonați
SE	*(serviciu neidentificat)*	Rezolveri DNS: 100 000 de utilizatori; DNS autorizate: 25 000 de domenii	250 000 de domenii
SK	*Sistem autonom (SA) care conectează cel puțin două alte SA cu 2 Gbps*	Rezolveri DNS: 3 m interogări/24h; DNS autorizate: > 1 000 de domenii	Registru TLD
UK	cotă de piață > 50 % sau interconectivitate la rutele globale de internet ≥ 50 %	Rezolveri DNS: 2 000 000 de clienți/zi; DNS autorizate: 250 000 de domenii	Înregistrări TLD ≥ 2 miliarde interogări/zi
Utilizarea pragurilor transsectoriale			
CY	50 000 de utilizatori sau 5 % dintre abonații de pe piață	50 000 de utilizatori sau 5 % dintre abonații de pe piață	50 000 de utilizatori sau 5 % dintre abonații de pe piață
LT	locuitori > 145 000	locuitori > 145 000	locuitori > 145 000
LU	100 % din cota de piață	13 500 de contracte	100 % din cota de piață

Tabelul 4: Praguri alese de 16 state membre în sectorul infrastructurii digitale

2.4 Numărul de operatori identificați

Listele de servicii esențiale și pragurile sunt cei mai importanți factori determinanți pentru o identificare consecventă a OSE. Secțiunile anterioare au arătat că, în ambele cazuri, statele membre au aplicat dispozițiile Directivei NIS în diverse moduri, sugerând că acest fapt ar putea duce la o problemă de coerență în ceea ce privește identificarea ulterioară a OSE. Această secțiune va compara numărul de operatori identificați în sectoarele și subsectoarele menționate în anexa II, din statele membre.

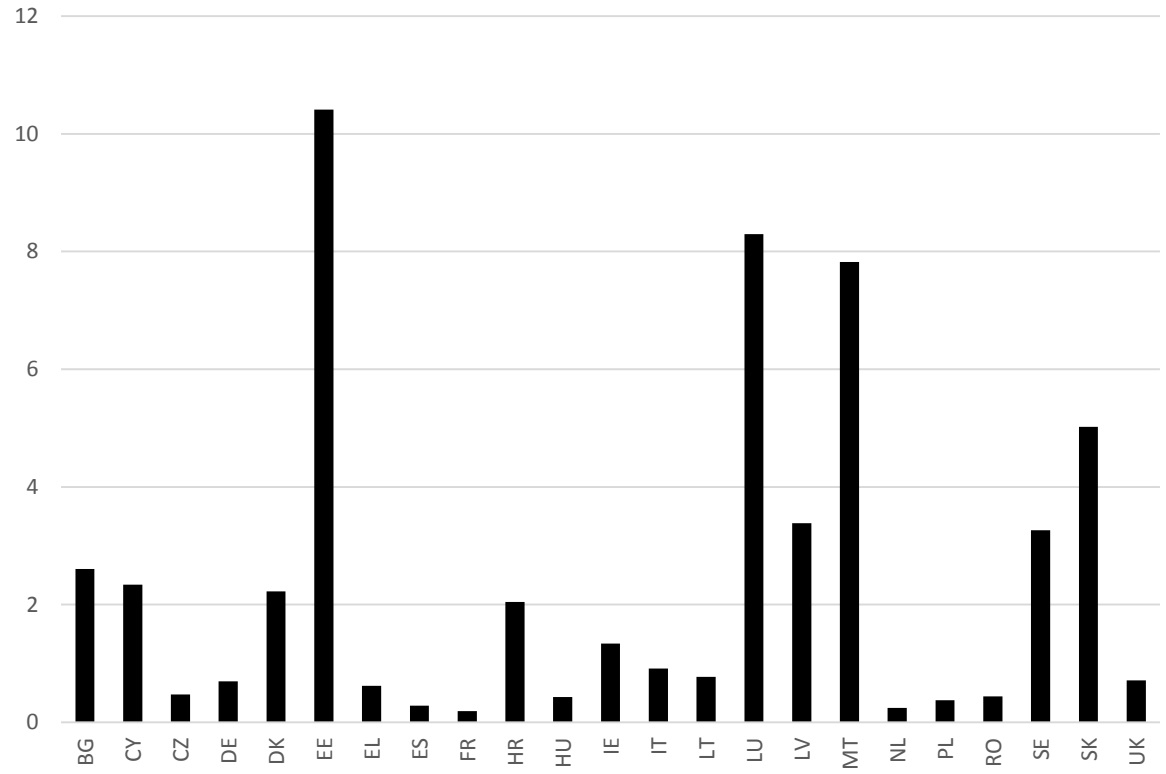

Figura 3: OSE identificați de statele membre în toate sectoarele menționate în anexa II (la 100 000 de locuitori, valorile excepționale și datele lipsă fiind omise, din motive de claritate)

Numărul total de OSE raportați Comisiei de statele membre variază între 20 și 10 897, cu o medie de 633 OSE pentru un stat membru (numerele pentru toate statele membre pot fi găsite în secțiunea 4.2 din anexa la prezentul raport). Per ansamblu, există o relație pozitivă clară între dimensiunea unei țări și numărul de operatori identificați. Totuși, acest fapt nu explică suficient de mult diferențele mari dintre numerele raportate de statele membre. Pentru a ține seama de relația dintre dimensiune și populație, **Error! Reference source not found.** compară numerele de OSE identificați în statele membre la 100 000 de locuitori. Acest fapt

sugerează că abordările adoptate de statele membre pentru identificarea operatorilor au dat rezultate foarte diferite.

Un studiu mai detaliat al sectoarelor și subsectoarelor arată diferențe semnificative între statele membre în ceea ce privește numerele identificate în toate sectoarele incluse în anexa II (**Error! Reference source not found.**). De exemplu, în sectorul energiei, numărul variază între 0,3 operatori și 29 de operatori la 1 000 000 de locuitori. Numerele din sectorul bancar variază de la 0,07 operatori, la 51 de operatori la 1 000 000 de locuitori (fără a fi luate în considerare statele membre care nu au identificat niciun OSE în sectorul respectiv).

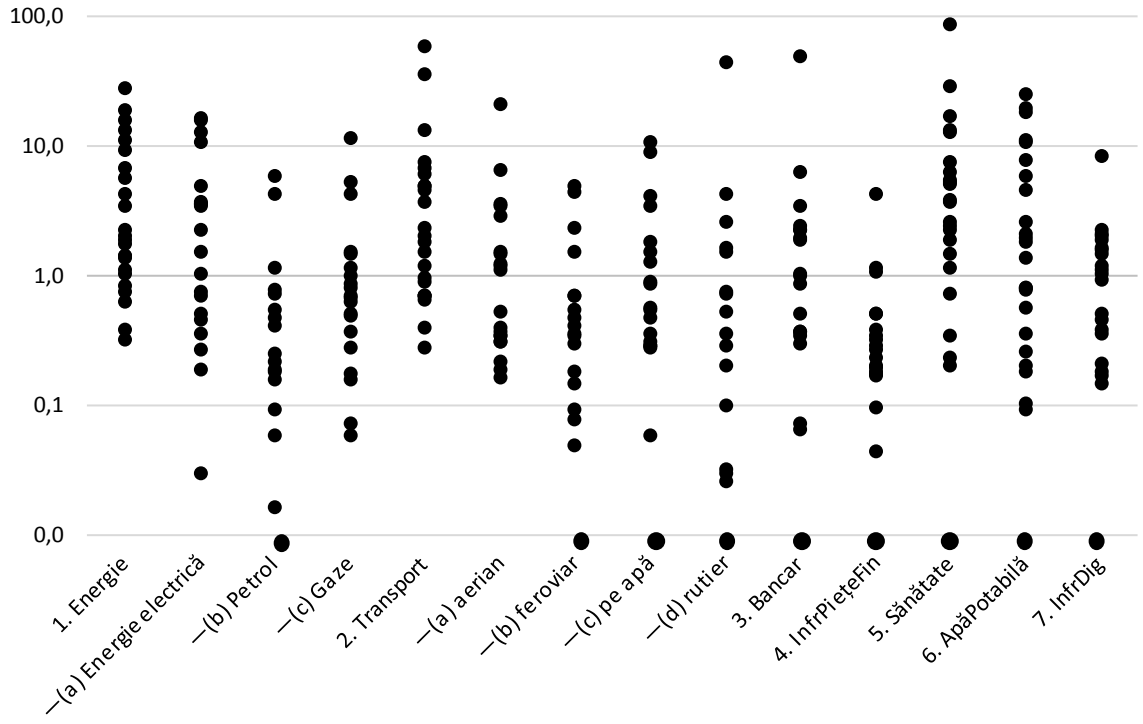

Figura 4: Numărul de OSE identificați de 25 de state membre în fiecare sector și subsector (la 1 000 000 de locuitori, pe o scală logaritmică, valorile excepționale fiind omise, din motive de claritate). Fiecare punct de date reprezintă numărul de OSE identificați de un stat membru în (sub)sectorul respectiv[14].

2.5 Aplicarea directivei în alte sectoare decât cele incluse în anexa II.

Un studiu al datelor transmise arată că 11 din 28 de state membre au identificat servicii esențiale în sectoare care nu intră sub incidența anexei II la directivă. Dintre aceste 11 state

[14] Punctele identice de date sunt suprapuse în grafic. De aceea, nu toate cele 25 de puncte de date sunt vizibile în grafic. De exemplu, atât Danemarca, cât și Țările de Jos au identificat 0,35 OSE la 1 000 000 de locuitori în subsectorul transportului aerian.

membre, 7 au identificat un total de 157 de OSE care furnizează servicii neincluse de tipurile de entități menționate în anexa II.

Sector suplimentar	Exemple de entități	Număr de state membre
Infrastructuri de informații	Centre de date, ferme de servere	5
Servicii financiare (entități neincluse în anexa II)	Societăți de asigurare și reasigurare	4
Servicii guvernamentale	Servicii electronice pentru cetățeni	4
Energie termică	Producători și furnizori de energie termică	3
Ape uzate	Instalații de colectare și de tratare	3
Logistică	Servicii poștale	2
Alimente	Producători, locuri de tranzacționare	2
Mediu	Eliminarea deșeurilor periculoase	2
Servicii naționale de securitate/de urgență	112, gestionarea crizelor	2
Industria chimică	Furnizori și producători de substanțe	2
Servicii sociale	Entități responsabile de beneficiile sociale	1
Educație	Autorități responsabile de examenele naționale	1
Catering colectiv	Gestionarea distribuției	1
Apă	Structuri hidraulice	1

Tabelul 5: Sectoare alese de statele membre pe lângă cele enumerate în anexa II

Infrastructurile de informații (identificate de cinci state membre), serviciile financiare furnizate de entități neincluse în anexa II (identificate de patru state membre) și serviciile guvernamentale (identificate de patru state membre) sunt cele mai populare categorii (**Error! Reference source not found.**).

Având în vedere rolul esențial al rezilienței cibernetice pentru funcționarea economiei și a societății per ansamblu, o serie de state membre au decis să profite de oportunitatea de a cuprinde și alte sectoare decât cele enumerate în anexa II. Faptul că mai multe state membre au ales să aplice Directiva NIS unor sectoare suplimentare ridică întrebarea dacă domeniul

actual de aplicare al anexei II este adecvat pentru atingerea obiectivului de protejare a tuturor operatorilor din Uniune care sunt esențiali pentru societate și pentru economie.

2.6 Procedura de consultare transfrontalieră

Articolul 5 alineatul (4) din Directiva NIS prevede ca statele membre să se consulte reciproc înainte să ia o hotărâre finală cu privire la identificarea operatorilor care furnizează servicii în mai multe state membre. În iulie 2018, grupul de cooperare a emis un document de referință, pentru a ajuta statele membre să efectueze consultări transfrontaliere adecvate[15].

Pe baza informațiilor primite, foarte puține autorități naționale au ales să contacteze autoritățile omoloage din alte state membre și numai două state membre au contactat alte state membre în mod cuprinzător. În plus, numai câteva state membre au arătat că s-au adresat altor autorități într-un mod mai puțin sistematic. În ciuda importanței deosebite a serviciilor transfrontaliere pe piața internă, majoritatea statelor membre care au contactat alte state membre au făcut acest lucru numai pentru un număr foarte restrâns de operatori. În ciuda utilizării limitate a procedurii de către statele membre, numeroase autorități naționale și-au exprimat interesul în procesul de consultare transfrontalieră și îl consideră un element important în cadrul identificării NIS. De fapt, mai multe state membre au exprimat îngrijorări cu privire la faptul că, fără o consultare transfrontalieră eficace, operatorii ar putea fi obligați să facă față unui număr mare de cerințe diferite de reglementare sau să fie dezavantajați față de alți OSE care își desfășoară activitatea pe piață și fac obiectul unei reglementări mai reduse.

Împreună cu autoritățile naționale, Comisia a identificat mai multe motive pentru care procedura de consultare nu a fost până acum utilizată în astfel cum s-a intenționat:

- Numeroase state membre au avut nevoie de mai mult timp decât se preconizase pentru identificarea OSE. Prin urmare, primii utilizatori nu au putut consulta țările respective.

[15] *Identificarea operatorilor de servicii esențiale – Document de referință privind modalitățile procesului de consultare în cazurile cu impact transfrontalier,* publicație a grupului de cooperare, 07/2018.

- Lipsa unor canale sigure pentru transferul de informații: unele state membre și-au exprimat reticența de a comunica cu omoloagele lor, considerând numele operatorilor ca fiind informații clasificate.
- Numărul considerabil de dependențe transfrontaliere existente, care au condus la nevoia de a contacta un număr semnificativ de state membre în cauză, în special în cazul operatorilor paneuropeni.
- Lipsa unei înțelegeri comune a obiectivelor și a domeniului de aplicare al exercițiului de consultare transfrontalieră: în timp ce unele state membre îl consideră un simplu instrument de informare reciprocă cu privire la identificările OSE cu impact transfrontalier, altele consideră că scopul său este de a alinia pragurile și cerințele de reglementare. Considerentul 24 din directivă sugerează că este, în primul rând, o procedură de evaluare în comun a caracterului critic al unui operator, în scopul procesului de identificare.
- O altă problemă apare atunci când un stat membru este contactat de două alte state membre cu privire la același operator. Într-un astfel de caz, statul membru în cauză ar putea să nu își poată alinia normele cu ambele state membre în același timp. În acest scop, considerentul 24 prevede discuții multilaterale. Este important ca statele membre să profite de această posibilitate pentru a asigura coerența.

2.7 Examinarea principiului *lex specialis* în procesul de identificare

Comisia a identificat un anumit nivel de incoerență între statele membre cu privire la aplicarea principiului *lex specialis*. Aceasta a condus la o aplicare neuniformă a directivei, având drept rezultat, pe de o parte, identificarea OSE unde se aplică norme specifice fiecărui sector și, pe de altă parte, o identificare insuficientă a OSE în unele sectoare menționate în anexa II.

Articolul 1 alineatul (3) stipulează că Directiva NIS nu se aplică întreprinderilor care fac obiectul cerințelor Directivei-cadru privind telecomunicațiile[16]. Cu toate acestea, unele state membre par să fi identificat OSE care furnizau servicii ce ar fi trebuit, de fapt, reglementate

[16] Directiva 2002/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice.

prin Directiva-cadru privind telecomunicațiile, cum ar fi serviciile de acces la internet și serviciile de telefonie.

În plus, conform articolului 1 alineatul (7), dispozițiile Directivei NIS privind cerințele de securitate și notificarea cu privire la incidente nu se aplică operatorilor care fac deja obiectul reglementării prin acte juridice ale Uniunii specifice fiecărui sector, care stabilesc obligații cu un efect cel puțin echivalent.

Deși majoritatea statelor membre au identificat OSE în sectorul bancar și în sectorul piețelor financiare, câteva state membre nu au identificat OSE, susținând că operatorii furnizează servicii reglementate de *leges speciales*.

Comisia încă desfășoară procesul de colectare de informații detaliate cu privire la aplicarea principiului *lex specialis* în temeiul Directivei NIS. În prezent, aceasta efectuează verificări amănunțite ale legislației naționale și vizite în diverse țări, pentru a evalua nivelul actual de transpunere și de punere în aplicare, inclusiv cu privire la dispozițiile *lex specialis*. Pe această bază, Comisia intenționează să discute în continuare principiul *lex specialis*, în cadrul grupului de cooperare, cu scopul de a obține o aliniere mai bună între statele membre.

3. Concluzii

Prezentul raport evaluează abordările alese de statele membre pentru a identifica operatorii de servicii esențiale (OSE) în conformitate cu Directiva NIS. Scopul său este de a evalua nivelul de coerență între practicile statelor membre, având în vedere posibilul impact al cadrului actual asupra funcționării pieței interne și asupra gestionării riscurilor asociate dependenței cibernetice.

Analiza efectuată arată că Directiva NIS a avut rolul unui catalizator în numeroase state membre, deschizând calea pentru o schimbare reală în peisajul instituțional și de reglementare cu privire la securitatea cibernetică. În plus, obligația de a identifica operatorii de servicii esențiale a declanșat o evaluare cuprinzătoare a riscurilor asociate operatorilor care desfășoară activități esențiale și a rețelelor și sistemelor informatice moderne, în aproape toate statele membre. Acest lucru poate fi considerat o realizare pentru Uniune, în ansamblul său, în conformitate cu obiectivele directivei.

În scopul prezentului raport, Comisia a analizat metodologiile de identificare naționale, serviciile pe care autoritățile naționale le consideră esențiale, pragurile de identificare și numărul de OSE identificați în diversele sectoare care intră sub incidența directivei.

- **Statele membre au elaborat o gamă variată de metodologii** în ceea ce privește abordarea globală a identificării OSE (secțiunea 2.1), dar și în ceea ce privește definiția serviciilor esențiale și stabilirea pragurilor. Acest fapt poate avea un impact negativ asupra aplicării coerente a dispozițiilor NIS în Uniune, cu posibile consecințe pentru buna funcționare a pieței interne și pentru gestionarea eficace a dependențelor cibernetice.
- În plus, se pare că **există interpretări divergente ale statelor membre cu privire la ceea ce reprezintă un serviciu esențial în conformitate cu Directiva NIS**, statele membre aplicând niveluri diferite de detaliere (a se vedea secțiunea 2.2). Acest lucru face dificilă compararea listelor de servicii esențiale. În plus, **domeniul de aplicare al directivei riscă să fie fragmentat,** unii operatori fiind expuși unor reglementări suplimentare (deoarece au fost identificați de statul lor membru respectiv), în timp ce alți operatori care furnizează servicii similare rămân excluși (deoarece nu au fost identificați). Pentru a soluționa aceste incoerențe, continuarea activității pe baza experienței statelor membre ar putea conduce la o listă mai armonizată de servicii esențiale.

- Mai mult, raportul a identificat, de asemenea, incoerențe semnificative legate de modul de aplicare a pragurilor de către statele membre (secțiunea 2.3). O **aliniere suplimentară a pragurilor la nivelul UE** ar putea ajuta la atenuarea acestei probleme. O astfel de activitate ar putea, de exemplu, să fie desfășurată de fluxurile de lucru sectoriale din cadrul grupului de cooperare, ținând seama de particularitățile naționale, cum ar fi cerințele speciale ale statelor membre mici.

- Faptul că unele țări au profitat de posibilitatea de a identifica servicii esențiale în alte sectoare sau subsectoare suplimentare decât cele menționate în anexa II **evidențiază faptul că există și alte sectoare care pot fi vulnerabile la incidentele cibernetice decât cele avute în vedere de Directiva NIS** (secțiunea 2.5). Identificarea OSE în sectoare, precum infrastructurile de informații, serviciile financiare care nu fac obiectul entităților enumerate în anexa II și guvernul pot îmbunătăți reziliența cibernetică a organizațiilor din astfel de sectoare. Cu toate acestea, dacă numai un subset de state membre identifică OSE în astfel de sectoare, acest lucru ar putea avea consecințe negative pentru piața internă și pentru condițiile de concurență echitabile pe care ar trebui să le asigure.

Numeroasele metodologii și bune practici pe care le-au conceput autoritățile naționale au o valoare deosebită și ar trebui avute în vedere în viitor, de exemplu în activitatea pe care o desfășoară grupul de cooperare și în identificarea permanentă a OSE de către statele membre. Cu toate acestea, nivelul actual de diversitate ar putea avea un impact negativ asupra realizării obiectivelor directivei.

Comisia trage concluzia preliminară că, deși Directiva NIS a demarat un proces esențial de sporire și de îmbunătățire a practicilor de gestionare a riscurilor în sectoare critice, în Uniune există un grad considerabil de fragmentare în ceea ce privește identificarea OSE. Acest lucru este determinat parțial de modul în care este concepută directiva și parțial de metodologiile diferite de punere în aplicare utilizate de statele membre.

Statele membre ar trebui să încerce să aplice dispozițiile Directivei NIS cât mai consecvent posibil, utilizând pe deplin ghidurile elaborate de Comisie și de grupul de cooperare. Prin urmare, Comisia a identificat mai multe acțiuni naționale care ar putea ajuta la atenuarea problemelor evidențiate în prezentul raport:

- Numeroase state membre nu au finalizat procesul de identificare a OSE în intervalul de timp prevăzut de directivă. Mai mult, la data publicării prezentului raport, 23 de

state membre trimiseseră toate datele necesare în conformitate cu articolul 5 alineatul (7). Alte cinci state membre furnizaseră informații parțiale. Comisia **îndeamnă autoritățile naționale responsabile de identificare să finalizeze procesul** cât mai rapid posibil și să transmită Comisiei informațiile necesare în cel mai scurt timp.

- Autoritățile competente ar trebui să-și revizuiască periodic listele de servicii esențiale și **să se asigure că toate serviciile esențiale existente sunt identificate,** astfel încât numărul de „lacune în materie de coerență" cu privire la serviciile esențiale de pe piața internă să fie redus.

- Statele membre ar trebui **să colaboreze mai activ pentru a-și alinia pragurile** atunci când este posibil, în special în sectoarele cu o puternică dimensiune transfrontalieră, cum ar fi transporturile sau energia. Acest lucru se poate realiza prin procedura de consultare transfrontalieră prevăzută la articolul 5 alineatul (4) din Directiva NIS, dar și printr-o mai bună utilizare a structurilor existente ale grupului de cooperare.

- Autoritățile naționale ar trebui să se consulte reciproc pentru a se asigura că operatorii transfrontalieri **sunt supuși unor cerințe similare de securitate și de raportare a incidentelor** pe piața internă. Mai mult, statele membre ar trebui să contacteze astfel de operatori pentru a colecta mai multe informații cu privire la divergențele de reglementare. Consolidarea rezilienței cibernetice nu ar trebui să se facă cu prețul fragmentării la nivel de reglementare. Atunci când este necesar, statele membre ar trebui, de asemenea, să se implice în discuții multilaterale, astfel cum se prevede la considerentul 24 din Directiva NIS.

Pe lângă acțiunile naționale, există o serie de măsuri care ar putea fi luate la nivel de Uniune care ar putea conduce la o mai mare coerență. Comisia va iniția discuții pentru a îmbunătăți peisajul de identificare neuniform și, uneori, fragmentat. Printre măsurile potențiale se numără:

- **Rolul grupului de cooperare NIS ar trebui consolidat** pentru a promova o înțelegere comună privind modul de punere în aplicare a directivei în mod mai consecvent. În acest scop, Comisia va propune ca fluxul de lucru existent, dedicat identificării OSE, să își revizuiască rapid **orientările, pentru a aborda mai bine incoerențele existente.** Grupul de cooperare ar trebui, de asemenea, să analizeze

crearea unor fluxuri sectoriale de lucru suplimentare[17] cu scopul de a crește nivelul de coerență dintre statele membre și utilizarea unui instrument de comunicare personalizat, pentru a intensifica colaborarea în cadrul grupului.

- Doar foarte puține state membre utilizează în prezent **procedura de consultare transfrontalieră** pentru identificarea operatorilor care furnizează servicii esențiale în mai multe state membre. Pentru a spori schimbul de informații, grupul de cooperare ar trebui să își revizuiască documentul de referință privind modalitățile procesului de consultare în cazurile cu impact transfrontalier și să convină asupra unei interpretări consecvente a domeniului de aplicare, a obiectivelor și a procedurilor unui astfel de exercițiu. În același timp, Comisia va analiza modurile care permit un **schimb sigur de informații între autoritățile competente**.

- Se pare că există un anumit grad de incoerență între statele membre în aplicarea dispozițiilor directivei în ceea ce privește *lex specialis*. Prin urmare, Comisia va utiliza structurile grupului de cooperare pentru a **discuta cazurile în care aplicarea principiului *lex specialis* ar putea să nu fie corectă.**

Măsurile luate la nivelul Uniunii ar trebui să garanteze un cadru coerent, ținând seama atât de activitățile sectoriale cu cerințe specifice sau mai ridicate privind securitatea cibernetică, cât și de alte dispoziții legislative europene.

[17] Fluxurile de lucru privind energia și infrastructurile digitale au fost create în iunie 2018 și în iulie 2019.

4. Anexe

4.1 Imagine de ansamblu a datelor disponibile pentru fiecare stat membru

Stat membru	Data transmiterii	Lista serviciilor	Număr de OSE	Praguri
AT	Transmitere cu întârziere	Transmis	LIPSEȘTE	Transmis
BE	Transmitere cu întârziere	Transmis	LIPSEȘTE	LIPSEȘTE
BG	Transmitere cu întârziere	Transmis	Transmis	Transmis
CY	La termen	Transmis	Transmis	Transmis
CZ	Transmitere cu întârziere	Transmis	Transmis	Transmis
DE	La termen	Transmis	Transmis	Transmis
DK	La termen	Transmis	Transmis	Transmis
EE	La termen	Transmis	Transmis	Transmis
EL	Transmitere cu întârziere	Transmis	Transmis	Transmis
ES	La termen	Transmis	Transmis	Transmis
FI	La termen	Transmis	Transmis	Transmis
FR	La termen	Transmis	Transmis	Niciun prag oficial
HR	La termen	Transmis	Transmis	Transmis
HU	La termen	Transmis parțial	Transmis parțial	Transmis parțial
IE	Transmitere cu întârziere	Transmis	Transmis	Transmis
IT	Transmitere cu întârziere	Transmis	Transmis	Transmis
LT	La termen	Transmis	Transmis	Transmis
LU	Transmitere cu întârziere	Transmis	Transmis	Transmis
LV	Transmitere cu întârziere	Transmis	Transmis	Transmis
MT	Transmitere cu întârziere	Transmis	Transmis	Transmis
NL	Transmitere cu întârziere	Transmis	Transmis	Transmis
PL	La termen	Transmis	Transmis	Transmis
PT	La termen	Transmis	Transmis	Transmis
RO	Transmitere cu întârziere	Transmis	Transmis parțial	LIPSEȘTE
SE	La termen	Transmis	Transmis	Transmis
SI	Transmitere cu întârziere	Transmis	LIPSEȘTE	Transmis
SK	La termen	Transmis	Transmis	Transmis
UK	La termen	Transmis	Transmis	Transmis

4.2 Numărul de servicii și OSE identificați de fiecare stat membru

Stat membru	OSE identificați	Servicii în conformitate cu anexa II	Servicii suplimentare
AT	0	46	0
BE	0	31	0
BG	185	30	3
CY	20	29	17
CZ	50	31	12
DE	573	15	12
DK	128	39	0
EE	137	18	6
EL	67	30	0
ES	132	55	18
FI	10 897[18]	20	0
FR	127	70	20
HR	85	49	2
HU	42	12	0
IE	64	26	0
IT	553	37	0
LT	22	37	0
LU	49	21	0
LV	66	18	0
MT	36	29	2
NL	42	12	0
PL	142	87	0
PT	1 250	26	0
RO	86	77	0
SE	326	27	0
SI	0	34	2
SK	273	28	7
UK	470	34	0

[18] Datorită metodologiei de identificare a Finlandei, în sectorul sănătății a fost identificat un număr mare de OSE.

4.3 Servicii identificate de statele membre în subsectorul energiei electrice

Stat membru	Servicii identificate
AT	– Unități de producție a energiei electrice – Sisteme de control din unitățile de producție – Rețele de distribuție – Rețele de transport
BE	– Societăți de producție, transport și distribuție – Distribuție de energie electrică – Transport de energie electrică
BG	– Producție de energie electrică – Transport de energie electrică – Funcționarea, întreținerea și dezvoltarea unui sistem de transport al energiei electrice – Distribuție de energie electrică – Asigurarea funcționării și a întreținerii unui sistem de distribuție pentru energia electrică – Piața energiei electrice
CY	– Producție/furnizare – Distribuție/transport – Servicii de pe piața energiei electrice
CZ	– Producție de energie electrică – Vânzare de energie electrică – Exploatarea sistemelor de transport – Exploatarea sistemelor de distribuție
DE	– Alimentare cu energie electrică
DK	– Transport de energie electrică – Distribuție de energie electrică – Producție de energie electrică
EE	– Alimentare cu energie electrică
EL	– Alimentare cu energie electrică – Distribuție de energie electrică – Transport de energie electrică
ES	– Producție de energie electrică – Transport de energie electrică – Distribuție de energie electrică – Centre de operare și control a sistemelor electrice
FI	– Serviciu de transport – Distribuția energiei electrice în rețeaua de distribuție – Alimentare cu energie electrică prin rețele de distribuție de înaltă tensiune
FR	– Vânzare sau revânzare de energie electrică către clienți angro sau finali – Distribuție de energie electrică – Transport de energie electrică
HR	– Producție de energie electrică – Transport de energie electrică – Distribuție de energie electrică
HU	– Energie electrică
IE	– Operatori de distribuție – Întreprinderi din domeniul energiei electrice – Operatori de transport și de sistem
IT	– Producție – Comercializare – Transport – Distribuție
LT	– Servicii de producție a energiei electrice – Servicii de transport a energiei electrice – Servicii de distribuție a energiei electrice

	– Servicii de furnizare a energiei electrice
LU	– Alimentare cu energie electrică – Distribuție de energie electrică – Transport de energie electrică
LV	– Producție de energie electrică – Distribuție de energie electrică – Transport de energie electrică
MT	– Furnizare de energie electrică către consumatori – Transport și/sau distribuție de energie electrică către consumatori – Producție de energie electrică către consumatori
NL	– Transport și distribuție de energie electrică
PL	– Producție de energie electrică – Transport de energie electrică – Distribuție de energie electrică – Comerț cu energie electrică – Stocare de energie electrică – Servicii de asigurare a calității și gestionarea infrastructurii energetice
PT	– Operatori de distribuție – Operatori de transport și de sistem
RO	– Producție de energie electrică – Furnizare de energie electrică către consumatori – Funcționarea unor piețe centralizate a energiei electrice – Transport de energie electrică – Funcționarea sistemului energetic – Distribuție de energie electrică
SE	– OTS – OD – Producție – Cu ridicata
SI	– Producție de energie electrică în centralele hidroelectrice – Producție de energie electrică în centrale termice, centrale nucleare – Transport de energie electrică – Distribuție de energie electrică – Comerț cu energie electrică
SK	– Societate de energie electrică – Operator de transport și de sistem – Operator de distribuție
UK	– Alimentare cu energie electrică – Transport de energie electrică – Distribuție de energie electrică

4.4 Servicii identificate de statele membre în subsectorul transportului feroviar

Stat membru	Servicii identificate
AT	– Infrastructuri feroviare – Transport feroviar de mărfuri – Transport feroviar de călători – Gări
BE	– Administratori de infrastructură – Întreprinderi feroviare
BG	– Furnizarea, întreținerea și gestionarea infrastructurilor de servicii – Transport feroviar prin transportatorii feroviari – Furnizare de orientări privind transportul feroviar
CY	Nicio identificare în acest subsector
CZ	– Funcționarea căilor ferate – Funcționarea transportului feroviar sau a infrastructurii de servicii
DE	– Căi ferate
DK	– Gestionarea infrastructurii feroviare – Transport feroviar
EE	– Administratorul infrastructurii feroviare – Servicii de transport feroviar
EL	– Gestionarea infrastructurii feroviare – Servicii feroviare
ES	– Gestionarea serviciilor feroviare – Gestionarea transportului feroviar – Servicii ale rețelei feroviare – Gestionarea informațiilor și a telecomunicațiilor feroviare
FI	– Gestionarea infrastructurii statului – Servicii de gestionare a traficului
FR	– Servicii feroviare – Controlul și gestionarea traficului feroviar – Lucrări de întreținere a infrastructurii – Marfă și materiale periculoase – Transport de călători – Întreținerea materialului rulant – Metrou, tramvai și alte servicii feroviare ușoare (inclusiv serviciile subterane)
HR	– Gestionarea și întreținerea infrastructurii feroviare, inclusiv gestionarea traficului și subsistemul de control-comandă și semnalizare – Servicii de transport feroviar de mărfuri și/sau de călători – Gestionarea infrastructurilor de servicii și furnizarea de servicii în infrastructurile de servicii – Furnizarea de servicii suplimentare necesare pentru transportul feroviar de mărfuri sau de călători
HU	Nicio identificare în acest subsector
IE	– Administratori de infrastructură – Întreprinderi feroviare
IT	Nicio identificare în acest subsector
LT	– Transport feroviar de călători și de bagaje – Serviciul feroviar de mărfuri – Serviciul de dezvoltare, gestionare și întreținere a infrastructurilor feroviare
LU	– Gestionarea infrastructurii feroviare – Transport feroviar de mărfuri și de călători
LV	N/A
MT	N/A
NL	Nicio identificare în acest subsector

PL	– Elaborarea mersului trenurilor – Transport feroviar de călători – Transport feroviar de mărfuri
PT	– Administratori de infrastructuri, astfel cum sunt definiți la articolul 3 punctul 2 din Directiva 2012/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului. – Întreprinderi feroviare, astfel cum sunt definite la articolul 3 punctul 1 din Directiva 2012/34/UE, inclusiv operatori ai unor infrastructuri de servicii, astfel cum sunt definiți la articolul 3 punctul 12 din Directiva 2012/34/UE.
RO	– Controlul și gestionarea traficului – Transport de mărfuri – Transportul bunurilor periculoase – Transport de călători – Metrou, tramvai și alte servicii feroviare ușoare – Întreținerea infrastructurii feroviare – Întreținerea materialului rulant
SE	– Gestionarea infrastructurii – Transport de călători – Transport de mărfuri
SI	– Transport feroviar interurban de călători – Transport feroviar de mărfuri – Servicii auxiliare transportului terestru (funcționarea stațiilor feroviare etc.)
SK	– Operatori de infrastructură – Societăți feroviare
UK	– Servicii feroviare – Servicii feroviare de mare viteză – Metrou, tramvai și alte servicii feroviare ușoare (inclusiv serviciile subterane) – Servicii feroviare internaționale